

Poul Dam: Mit partis ordfører, fru Gunhild Due, er forhindret i at være til stede, og jeg skal på hendes vegne give tilslutning til de ændringsforslag, der er stillet, og til gennemførelsen af lovforslaget. Jeg ved også, at hun er meget enig i de bekymringer, der er givet udtryk for af tidligere ordførere, ikke mindst fra fru Bodil Kochs side.

På egne vegne vil jeg gerne tilføje, at man som et medlem af folketinget, der ikke har været med i udvalgsarbejdet, står meget bekymret over for denne lovgivning. Man har en fornemmelse af, at der langt fra er arbejdet tilstrækkeligt med den — det fremgår også af, hvad de tidligere ordførere har sagt, og af, at udvalget kun har holdt 5 møder; man har fornemmelsen af, at den kulturdebat, som på så udmærket måde blev sat i gang med kulturministerens betænkning tidligere på året, slet ikke er ført til bunds, at der er så mange principielle problemer omkring statens støtte til kunsten, at det egentlig er ganske utilfredsstillende at foretage en midlertidig afslutning ved vedtagelsen af dette lovforslag.

Jeg vil derfor udtrykke håbet om, at debatten om kulturpolitikken og ikke mindst debatten om statens støtte til kunsten fortsætter uophørligt, uanset at dette lovforslag nu vedtages. Jeg tror, vi har brug for den for på den ene side at gøre kulturpolitikken effektiv og på den anden side at undgå en anden fare, nemlig at den får et præg af kultursnobberi, som vil være dødsensfarligt.

Sigsgaard: Jeg kan ikke være særlig uenig med hr. Poul Dam. Jeg har et par spørgsmål at stille, som måske kommer til at savne tilstrækkelig besvarelse, netop fordi man måske ikke har taget grundigt nok fat på problematikken her.

Ved første behandling var jeg inde på formidlingsproblemet, det problem, at folk i dag ikke har råd til at købe litteratur, billedkunst, grammofoonplader osv. i det omfang, de gerne ville, og det forhold, at den kommercielle formidling fordyrer kulturprodukterne og kunstprodukterne på urimelig måde. Jeg pegede på, at det måtte være en opgave for staten at støtte formidlingen af kunsten uden om de kommercielle kanaler, og jeg ville da egentlig gerne høre lidt om, hvad man har fået ud af det i udvalget, om man har behandlet det spørgs-

mål. Jeg mener, det er en flaskehals, der her er tale om, og meget af det andet, som man siger, kunne man egentlig godt lade være med at sige, så længe man ikke har løst det problem, der hedder formidlingsproblemet.

Af betænkningen fremgår det ikke — så vidt jeg har læst den — at man har drøftet det spørgsmål. Jeg skal ikke insistere på, selvfølgelig, og det nytter jo heller ikke noget, hvis jeg gør det, at det problem skal klares over Statens Kunstfond, men det var en rimelig anledning til at drøfte det og hitte ud af, hvordan det skal klares, over hvilken konto det skal klares osv.

Det næste spørgsmål, jeg rejste, og som jeg finder anledning til at rejse igen, er spørgsmålet om, hvordan man egentlig afgrænser lovens virkeområde. Jeg finder, at der er opgaver, som glimrende kunne varetages over kunstfonden, men som i dag ikke bliver det. Jeg finder, der er kunstarter, som hører hjemme under loven, men som ikke i dag støttes. Jeg nævnte ved første behandling beatmusikken; store dele af beatmusikken burde kunne støttes over lov om Statens Kunstfond. Jeg nævnte også fotokunsten, som på linje med anden billedkunst burde kunne støttes i mangfoldige tilfælde.

På de to områder kunne man udmærket gå ind for en støtte, uden at man derved havde flyttet lovens grænsepæle særlig langt. Jeg tror slet ikke, man havde flyttet dem. Det er områder, der hører ind under lovens formålsparagraf, sådan som den er allerede i dag, og jeg tror, at det kun skyldes, at man tænker for traditionelt, når man ikke ligesom har øjnene åbne for, hvad der kommer af nyt, og at dette nye mange gange behøver støtte. I dag er det f. eks. sådan, at det har været umuligt at få arrangeret flere meget lødige fotoudstillinger, fordi museerne ikke har haft midler til at støtte dem med, og det er for beatmusikkens vedkommende sådan, at de gode musikere her, de gode musikere, er meget, meget afhængige af den kommercielle formidling. Derfor mener jeg man burde have taget fat på en diskussion af de opgaver.

Derimod advarede jeg ved første behandling imod, at man udvider lovens emnekreds ud over de tre skabende kunstarter, og jeg pegede på, at hvis man skrider til en udvidelse, vil man nok hurtigt opdage, at det hele skrider. For der er jo mange, mange